

סוכה נו

משנה. בשלשה פרקים בשנה היו כל משמרות שוות: באימורי הרגלים, ובחילוק לחם הפנים. בעצרת אומר לו: הילך מצה הילך חמץ. משמר שזמנו קבוע הוא מקריב תמידין נדרים ונדבות ושאר קרבנות צבור - ומקריב את הכל.

ובחילוק לחם הפנים כו'.

ברייתא: מקור לדין שבלחם הפנים ברגל כל המשמרות שוות: תנו רבנן: מנין שכל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים – תלמוד לומר **חַלֵּק כַּחֲלֵק יֵאָכְלוּ**, כחלק עבודה כך חלק אכילה.

הסבר: ומאי **אכילה**?

- אילימא קרבנות - מהתם נפקא: **לִכְהֵן הַמִּקְרִיב אוֹתָהּ לוֹ תִּהְיֶה.**
- אלא - לחם הפנים.

יכול אף בחובות הבאות שלא מחמת הרגל ברגל - תלמוד לומר **לִכְהֵן מִמְכְּרֵי עַל הָאֲבוֹת.** מה מכרו האבות זה לזה - אני בשבתי ואתה בשבתי.

בעצרת אומר לו: הילך מצה הילך חמץ.

רַב	רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה
סוכה ואחר כך זמן	זמן ואחר כך סוכה
חיובא דיומא עדיף	תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם
בית שמאי אומרים: מברך על היום ואחר כך מברך על היין	בית הלל אומרים: מברך על היין ואחר כך מברך על היום
1. שהיום גורם ליין שיבא, 2. וכבר קידש היום ועדיין יין לא בא	1. שהיין גורם לקידושא שתאמר. 2. דבר אחר: ברכת היין תדירה, וברכת היום אינה תדירה, תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם
אמר לך רב: אנא דאמרי אפילו לבית הלל, עד כאן לא קאמרי בית הלל התם - אלא שהיין גורם לקידושא שתאמר, אבל הכא - אי לאו זמן, מי לא אמרינן סוכה?	ורבה בר בר חנה אמר לך: אנא דאמרי אפילו לבית שמאי, עד כאן לא אמרי בית שמאי התם - אלא שהיום גורם ליין שיבא, אבל הכא - אי לאו סוכה, מי לא אמרינן זמן?

קושי על שיטת רב ממשנתינו: תנו: **בעצרת אומר לו: הילך מצה הילך חמץ.** והא הכא, דחמץ עיקר ומצה טפל, וקתני: הילך מצה והילך חמץ, תיובתא דרב! תירוץ: אמר לך רב: תנאי היא, דתניא:

תנא קמא	אבא שאול
הילך מצה הילך חמץ	הילך חמץ הילך מצה

פסק הלכה: דרש רב נחמן בר רב חסדא: לא כדברי רב דאמר סוכה ואחר כך זמן, אלא: זמן ואחר כך סוכה.

עוד פסק: ורב ששת בריה דרב אידי אמר: סוכה ואחר כך זמן. מסקנת הגמרא בעניין הפסק: והלכתא: סוכה ואחר כך זמן.

משמר שזמנו קבוע [וכו'] ושאר קרבנות צבור.

שאלה: לאתויי מאי?

תשובה: לאתויי פר העלם דבר של צבור, ושעירי עבודה זרה.

והוא מקריב את הכל

שאלה: לאתויי מאי?

תשובה: לאתויי קייץ המזבח.

משנה.

ובשאר ימות השנה	חל להיות יום אחד [להפסיק] בינתיים	יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה בין לאחריה
רבי יהודה אומר: הנכנס נוטל שש והיוצא נוטל שש	משמר שזמנו קבוע - היה נוטל עשר חלות, והמתעכב נוטל שתיים	היו כל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים

הנכנסין חולקין בצפון והיוצאין בדרום. בילגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה.

שאלה: מאי מלפניה ומאי מלאחריה? אילימא לפניה - יום טוב ראשון, לאחריה - יום טוב אחרון, היינו שבת שבתוך החג!
 תשובה: אלא: לפניה - יום טוב אחרון, לאחריה - יום טוב ראשון.
 הסבר: מאי טעמא? כיון דהני מקדמי והני מאחרי - תיקנו רבנן מילתא, כי היכי דניכלו בהדי הדדי.

שאלה על שיטת ר' יהודה: והני תרתי מאי עבידתייהו?
 תשובה: אמר רבי יצחק: בשכר הגפת דלתות.
 קושי: ונימא ליה: דל בדל!
 תירוץ: אמר אביי: בוצינא טבא מקרא.

עוד הלכה בעניין המשמרות: אמר רב יהודה: ובמוספין חולקין. קושי על רב יהודה: מיתיבי:

משמרה הנכנסת	משמרה היוצאת
עושה תמיד של בין הערבים ובזיכין	עושה תמיד של שחר ומוספין

ואילו מוספין חולקין לא קתני!

תירוץ: האי תנא בחלוקה לא קא מיירי.

דחייה: אמר רבא: והא תנא דבי שמואל, דמיירי בחלוקה, ובמוספין חולקין לא קתני, דתנא דבי שמואל:

משמרה הנכנסת	משמרה היוצאת
עושה תמיד של בין הערבים ובזיכין	עושה תמיד של שחר ומוספין

ארבעה כהנים היו נכנסין שם, שנים ממשמר זו ושנים ממשמר זו, וחולקין לחם הפנים. ואילו במוספין חולקין לא קתני, תיובתא דרב יהודה! תיובתא.

הנכנסין חולקין בצפון.

ברייטא בנושא: תנו רבנן: הנכנסין חולקין בצפון - כדי שיראו שהן נכנסין, והיוצאין חולקין בדרום - כדי שיראו שהן יוצאין.

בילגה לעולם חולקת בדרום.

ברייטא בנושא: תנו רבנן: מעשה במרים בת בילגה שהמירה דתה, והלכה ונשאת לסרדיוט אחד ממלכי יוונים. כשנכנסו יוונים להיכל היתה מבעטת בסנדלה על גבי המזבח, ואמרה: לוקוס לוקוס, עד מתי אתה מכלה ממונן של ישראל ואי אתה עומד עליהם בשעת הדחק! וכששמעו חכמים בדבר קבעו את טבעתה, וסתמו את חלונה.

ויש אומרים: משמרתו שוהה לבא, ונכנס ישבב אחיו עמו, ושימש תחתיו. אף על פי ששכיני הרשעים לא נשתכרו - שכיני בילגה נשתכרו, שבילגה לעולם חולקת בדרום וישבב אחיו בצפון.

קושי: בשלמא למאן דאמר משמרתו שוהה לבא - היינו דקנסינן לכולה משמר,

אלא למאן דאמר מרים בת בילגה שהמירה דתה, משום ברתיה קנסינן ליה לדידיה?

תירוץ: אמר אביי: אין, כדאמרי אינשי: שותא דינוקא בשוקא, או דאבוה או דאימיה.

קושי: ומשום אבוה ואימיה קנסינן לכולה משמרה?

תירוץ: אמר אביי: אוי לרשע אוי לשכיניו, טוב לצדיק טוב לשכיניו, שנאמר:

אמרו צדיק כי טוב כי פרי אצלו יאכלו.

